

## **Uit de praktijk van...: "Ze kennen ons van de recommandatie en dat gaat ver, heel ver..."**

### **Rivierenlandnotaris Camiel van den Eijnden bewaakt de Burcht van Waerden**

*Bron: Notariaat Magazine nummer 8, augustus 2004*

*Een beetje gas teveel en je bent er zo doorheen: het Gelderse dorpje Waardenburg in rivierenland. Toch verschilt deze notariële dorpspraktijk niet van mondaine praktijken, vindt lokaal notaris Camiel van den Eijnden van de maatschap Koster & Van der Eijnden. Het geheim van de smid? "Onze klanten kennen ons van de recommandatie. Van heinde en ver. En dat gaat ver, heel ver..."*

De afspraak voor het interview met notaris Camiel van den Eijnden (56) in het Gelderse Waardenburg is snel gepiept. "Maar als ik straks te lang van stof ben, onderbreek me dan gerust. Beloofd u dat?" Een paar weken verder, oog in oog met deze notaris, blijkt zijn telefonische waarschuwing vooraf geen loze kreet te zijn geweest.

Onder de elegante 'hoede' van Koningin Beatrix aan de wand van zijn werkkamer, steekt de notaris onmiddellijk van wal. Een monoloog van een minuut of tien. Geen stok tussen te krijgen. Eenmaal bij zinnen, onderbreek ik hem abrupt. "En nou is het klaar!"

Hij kijkt er niet eens van op, blijkt niet rancuneus en schaaft zich ogenblikkelijk en gewillig in z'n nieuwe rol. "Ziet u nou wel?" reageert hij, "zeg nooit 'Ga gerust uw gang' tegen mij, want dan bent u voorlopig nog niet thuis!"

Met deze notaris een rode draad volgen, vergt journalistieke discipline. Laat die namiddag, op het moment dat we allang *off the record* zijn en bijna buiten, vraag ik hem een tikkeltje plagerig hoelang hij gemiddeld doet over het passeren van een akte. "Ik wist dat u me toch nog een strikvraag zou stellen," reageert hij schaterlachend. "Ehhh...reken gemiddeld maar op een uurtje voor een transport en hypotheek. Maar dan krijgen mijn cliënten wel het hele verhaal van deze schoolmeester. Want echt hoor: het is hier nooit een kwestie van tekenen en wegwezen. Belehrungspflicht meneer, belehrungspflicht!"

Ter voorbereiding van het interview heeft hij publicaties voor zich liggen waarin stukken tekst zijn gemarkeerd. Onder meer uit het Notariaat Magazine. Daarin vroeg zijn collega en oud-studiegenoot Gerrit van Sisseren, notaris te Goes, zich af hoe Camiel van den Eijnden het notarieel wist te rooien in een betrekkelijk klein gebied als Neerijnen en regio.

*Is dat wel het juiste woord, rooien?*

"Ja. En ik rooi het hier, omdat ik niet te beroerd ben om te werken. *Begeisterung* is misschien een te groot woord, maar ik doe mijn werk met hart en ziel. We werken hier van 's morgens vroeg tot 's avonds laat. Al gaat er in werken best veel vrijetijd zitten. Maar ik heb in 15 jaar nog nooit een dag wegens ziekte verzuimd. Wat zeg ik: al moet ik kruipend naar het kantoor, ik kom! Je bent 24 uur in dienst van het notariaat! Dus het gaat hier best goed. Maar let wel: voor niks gaat de zon op..."

Na zijn afstuderen in 1975 vertrok hij via Amsterdam als kandidaat-notaris naar het Gelderse Wijchen, waar hij jaren verbleef om tot slot in 1989 in Waardenburg tot notaris te worden benoemd. Dat het uiteindelijk Waardenburg *of all places* werd, blijkt een bewuste keus te zijn geweest. "Noem het een vooruitziende blik, maar toen al dacht ik: als het ooit nog eens verandert in notarisland, zit je hier natuurlijk lang niet slecht."

Van den Eijnden gaat vooral prat op de ligging. Waardenburg (1.700 inwoners) mag dan misschien niet meer inhouden dan het spreekwoordelijke vliegepoepje op de landkaart, vrijwel alle infrastructurele lijnen komen er samen: de A2, A15, de Waal, straks de Betuweroute en ga zo maar door. "Ons kantoor ligt heel centraal. Ik zeg altijd: precies tussen Amsterdam en Brussel en Rotterdam en Düsseldorf."

Zijn benoeming in het Gelderse dorp heeft echter wel de nodige voeten in de aarde gehad. Eenmaal in de jaren tachtig in Waardenburg benoemd, heeft hij tussentijds als gevolg van de gemeentelijke herindeling eerst nog een standplaatswijziging (Neerijnen) aangevraagd waardoor hij uiteindelijk in augustus 1989 bij koninklijk besluit *effectief* werd benoemd. Neerijnen is nu een aaneenschakeling van een aantal kerkdorpen zoals Waardenburg, Hellow, Haften, Tuil, Opijnen, Est, Heesselt, Varik en Ophemert met in totaal circa 11.000 inwoners. In het gebied heeft de agrarische sector (fruitteelt en veeboeren) echter allang niet meer het alleenrecht. Mede door de gunstige ligging floreren er bijvoorbeeld tal van bedrijven die met logistiek van doen hebben.

De nu opgebouwde maatschap die hij heeft met collega-notaris Koster, bestaat nog niet zo lang. In 1999, net vóór de inwerkingtreding van de nieuwe Notariswet, vroeg de toen nog 'solitair' werkzame notaris Van den Eijnden voor zijn kandidaat-notaris een associatieve standplaats aan. Het kantoor van de eenpitter van weleer is uitgegroeid tot een volwaardige maatschap waarin nu een vijftiental medewerkers actief is. De praktijk telt twee kandidaat-notarissen, waarvan er één tevens fiscalist is, één gediplomeerd notarisklerk en één aankomend notarisklerk. Voor het overige bestaat de ploeg medewerkers uit voornamelijk parttimers.

Dat het de maatschap ogenschijnlijk 'niet slecht' af gaat, lijkt te worden geïllustreerd door het feit dat sinds anderhalf jaar een eigen nieuwbouwpand is betrokken aan de Waardenburgse Steenweg 67. Het modern geoutilleerde pand wordt gedeeld met een huurder, de plaatselijke Rabobank (benedenverdieping) en heet de Burcht van Waerden. "Een woordspeling op de naam Waardenburg waarmee we vooral hebben willen aangeven dat hier niet alleen geldelijke waarden worden bewaakt en bewaard, maar ook de waarden waar het notarisambt voor staat."

Het leeuwendeel van de omzet wordt geboekt in de onroerendgoedpraktijk, maar ook de ondernemingspraktijk maakt daar een substantieel deel van uit. "We hebben een algemene praktijk met een breed scala aan werkzaamheden. In principe nemen we beiden dan ook alle notariële handelingen voor onze rekening die je binnen een notariskantoor kan tegenkomen. Toch hebben de zaken de afgelopen jaren zich dusdanig ontwikkeld dat collega Koster zich meer en meer is gaan richten op ondernemingspraktijk en op zijn rol als mediator. In grote lijnen doe ik meer aan familierecht en estateplanning. En van oudsher is het agrarisch recht hier natuurlijk ook een tak van sport die wij natuurlijk nog steeds beoefenen."

Het kantoor maakt deel uit van het Samenwerkingsverband Notarissen Rivierengebied (SNR) waarin een aantal notarispraktijken uit omliggende plaatsen is verenigd. Van den Eijnden is sinds zes jaar voorzitter. Doel van de club: het op een hoger niveau tillen van de kennis en kunde van de verenigde notarissen. Onder meer door het organiseren van symposia waarop goeroes uit het vak het woord voeren over actuele onderwerpen. Ook wordt met elkaar van gedachten gewisseld in commissieverband.

*Wat is de kracht van notaris Van den Eijnden?*

"Toen ik tot notaris werd benoemd heb ik benadrukt dat ik geen notaris wilde zijn in een ivoren toren. Dus moet je daar ook naar handelen. Als je klein begint als starter met niks, en dat geldt natuurlijk ook voor de starters van nu, moet je het simpelweg proberen beter te doen dan je collega's. Dat zit niet alleen in kleine details, maar vooral in de eigenschap dat je altijd klaar moet willen staan voor je cliëntèle. Ook in de

avonduren. En meegaan met de tijd. Inspelen op nieuwe ontwikkelingen. Zelf probeer ik altijd een vertrouwensband op te bouwen met een cliënt: wat was de vraag vijf jaar geleden, hoe heeft iemand zijn bedrijf opgebouwd. Want mijn geheugen is buitengewoon goed. Veel mensen ervaren dat als prettig en dragen dat kennelijk ook uit naar anderen. Dat wij klanten hebben van ver buiten de regio verklaart misschien ook het waarom van onze omvang. Want met alle respect: we hebben natuurlijk geen vijftien man nodig voor een kleine gemeenschap als Neerijnen."

*Terwijl u eigenlijk nauwelijks aan acquisitie doet. Tenminste, de sponsering van het vrouwenelftal van voetbalvereniging Herpenia in Grave buiten beschouwing latend...*  
"Klopt. Dus ik neem aan dat mensen hier vooral komen van horen zeggen, door recommandatie. Rekemuh-daasie, louter rekemuh-daasie" herhaalt hij in *plat Amsterdams*. "Als je bij een notariskantoor in Rotterdam zit waar een cliënt ooit notaris Piet heeft gesproken, maar ineens met notaris Klaas te maken krijgt en zijn verhaal helemaal van voren af aan moet beginnen, kan ik me heel goed voorstellen dat een cliënt daar niet weg van is. Wij doen het hier, zoals dat ook zo mooi op Duitse vrachtwagens staat: *fern, schnell, gut*. Als wedstrijdzeiler had ik trouwens ook altijd al het motto: sail to win. Zo hoog en zo hard mogelijk. In mijn vak werk ik ook met die instelling."

Dat neemt niet weg dat Van den Eijnden's wedstrijdboot van weleer intussen het veld heeft moeten ruimen voor een klassieke *tuffer*: een heuse notarisboot (1907) gelegen in het Friese Woudsend, die luistert naar de naam *Simmer Dream* (Fries voor zomerdroom). Het schipperen op deze klassieker heeft alles te maken met een *co-incidentie*. "Ik was een keer op de HISWA en toen liep ik er zomaar tegenaan. Maar ik was meteen verliefd. De schoonheid van het schip, de lijnen, prachtig..."

Van den Eijnden is geen doemdenker. Want elk nadeel, heb toch ook zijn voordeel, zo praat hij Johan Cruijff na. Zo biedt de nieuwe Notariswet volop nieuwe mogelijkheden. Zoals met de landelijke passeerbevoegdheid, vindt hij. "Vroeger moest je onder de brug aan de Gelderse kant van de Maas bij wijze van spreken de motorkap van de auto gebruiken als onderlegger van de akte, of met cliënten in colonne terug naar kantoor rijden om daar de puntjes op de i te kunnen zetten en de akte te ondertekenen. Dat is nu gelukkig allemaal verleden tijd."

*Kortom: het notariaat biedt nog volop perspectief. Ook voor starters?*

"Waarom ook niet", pareert hij. "Tenminste voor mensen met pit, die een wereldbeeld hebben dat het niet altijd en eeuwig blijft zoals het was. Want dat weet elke notaris, behalve dan misschien notaris *W.P.N.R. Ongelezen* ter standplaats *Houden Zo*, heb ik wel eens ergens gelezen. De boodschap: voor een man of vrouw die van aanpakken weet, blijft er hoe dan ook altijd een rol voor het notariaat. Mits ons niet alle monopolies worden afgenomen. Als het Latijns notariaat in Nederland gehandhaafd blijft, is deze tak van sport - ook voor jonge notarissen - nog altijd kansvol, al zeg ik niet kansrijk."

Het estafettestokje van deze rubriek gaat naar notaris en moeder Karin Verkerk van het notariskantoor Dirkzwager in Arnhem. "Een voorbeeld voor de vele vrouwelijke kandidaten. En wat ik vooral in haar bewonder," zegt Van den Eijnden, "is de wijze waarop zij haar werk en gezinsleven combineert. Ik ken haar vanaf het moment dat zij als kandidaat-notaris werkzaam was op het notariskantoor Dirkzwager en dacht toen al: die is uit het goede hout gesneden. Die heeft alle capaciteiten in zich om een goede notaris te worden. En ze doet het, naar ik heb begrepen, buitengewoon goed."

*Anton Stig*